

tægter, han mistede ved at ansættes i det nævnte, til Kongerigets særlige Tjeneste hørende Embede. At denne Erstatning først ordnedes i 1852 ex post facto kan ligesaa lidt tillægges nogen Betydning, som den Omstændighed, at Kongerigets Finantser tværtimod de i sige Forhold ellers fulgte Regler under Rosenstand-Goiffes Embedstid have været fritagne for at udrede dette personlige Tillæg, kan afgive noget Præcedens med Hensyn til Udredelsen af det dertil svarende Pensionsbeløb, og det saameget mindre, som det er en Selvfølge, at da Fiscigebhyrerne skulde forholdsvis fordeles mellem visse Embeder, kunde ingen Andeel af dem tilfalde pensionerede Embedsmænd, men disses dertil svarende Pensionsquota maatte udredes directe af Statskassen, og den Omstændighed, at Lauenborgs Finantser overtog Converteringen af Gebhyrerne til en fast Sum, kan ikke have paalagt dem at udrede Converteringssummen i Tilfælde, hvor selve Gebhyrerne efter ældre Regler ikke vilde være blevne udbetalte.

Denne Meningsulighed mellem Indenrigsministeriet og Finantsministeriet har foraaraget, at der endnu den 4de October d. A. ikke var opgjort nogen definitiv Beregning af Rosenstand-Goiffes Pension, saa at denne først nu har kunnet forhøies, ved Medregningen af de omhandlede 80 Rbd., fra 1138 Rbd. 64 ß til 1192 Rbd. at regne fra 1ste Mai 1860. Da der herefter vil tilkomme ham et Beløb af 48 Rbd. 85 ß for Tiden fra 1ste Mai 1860 til 31te Marts 1861, som først nu kan komme til Udbetaling, skal jeg tjenstligst anmode Finantsudvalget om behageligen at ville ved anden Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1861—1862 foretage det Fornødne til en hertil svarende Ændring i Lovforslagets § 6de.

Udvalget skal ikke gaae nærmere ind paa de almindelige Spørgsmaal, hvortil ovenstaaende Skrivelse kunde givet Anledning, men skal for dette særegne Tilfælde ikke modsætte sig det gjorte Forslag.

3) Udvalget har modtaget følgende Skrivelse fra Ministeriet:

„Den i December Maaned 1859 afdøde Skovrider paa Bornholm, Forstraad Fasting, var tillige Sandflugtscommissair sammesteds, og der blev derfor, samtidig med at den hans Enke i Forhold til Skovriderstillingen tilkommende Pension fastsattes, Spørgsmaal om, hvorvidt der tillige maatte tilkomme hende Pension af Kongerigets Finantser i Forhold til de med Posten som Sandflugtscommissair forbundne Indtægter, nemlig en Gage af 200 Rbd. med dertil svarende Lønningstillæg.

Indenrigsministeriet havde oprindelig nogen Betænkethed i saa Henseende, dels fordi Sandflugtscommissairer ellers i Almindelighed ikke ere pensionsberettigede Embedsmænd, da de ikke beskiftes ved allerhøieste Resolution, dels fordi den omhandlede Gage ikke heelt havde været udredet af Statskassen, men i en tidligere Periode, navnlig ved Fasting's Ansættelse, udrededes af Amtsrepartitionsfonden med Halvdelen og i den sidste Tid i Henhold til Loven af 4de Marts 1857 med ²/₁₀. Disse Betænketheder faldt dog bort ved Sagens nærmere Undersøgelse. Fasting's Stilling var nemlig forsaavidt forskjellig fra andre Sandflugtscommissairers, som han ikke blot havde kongelig Udnævnelse i denne Stilling, men endog ved allerhøieste Resolution af 13de December 1836 samtidig udnævntes til Skovrider og til Sandflugtscommissair, for det sidste Embedes Vedkommende med en Gage af 200 Rbd.; ligesom han altsaa havde den ene af Pensionslovens Betingelser for Pensionsret, kongelig Udnævnelse, saaledes kunde det heller ikke benægtes, at han ogsaa havde den anden, at være lønnet af Staten. Thi det kan herved alene komme an paa, om hans Lønning har været ham tilfagt af Staten; hvorledes Staten tilveiebringer Midlerne til Opfyldelsen af sit Tilfagn, om den directe udreder Lønningen eller paalægger andre Fonds Forpligtelse til at bidrage dertil i et Forhold, som den — saaledes som her — kan fastsætte forskjelligt til forskjellige Tider, kan ikke paavirke Embedsmændens Forhold til Staten som den, der har tilfagt ham Lønningen.